

## Drobiž.

### Dva domača prijatelja

Nagon nekaterih domačih živali vodi tako daleč, da bi skoraj rekli: saj ta žival misli!

Letos je bil v Ameriki tako hud vročinski val, da ljudje niso mogli spati v sobah. Dve gospe sta torej spali na vrtu, ko nenadoma začujeta pošastno rožljanje strupene kače. Urno planeta pokonci in stečeta proti hiši. Rožljanje pa je pomehalo. Že sta skoraj pri hiši, ko v gospo plane njena mačka ljubljenska in jezno piha, kakor da jo hoče ugrizniti. Gospa zavrešči in se ustavi, in tudi mačka se pomiri. Kakor hitro pa hoče gospa dalje, se mačka znova besno zažene vanjo, dokler gospa res ne obstane. Tedaj pa stopi iz hiše domača hčerka z lučjo — in kaj zagledajo? Sredi steze malo pred vrati leži v klobčič zvita kača klopotača! Mačka jo je zapazila in je hotela gospo na vsak način obvarovati nesreče.

Podobno zgodbo poročajo ameriški časopisi: Sultan in Pinč sta bila velika prijatelja, ki sta se često skupaj igrala. Nekega dne pa zdrkne Pinč v staro opuščeno luknjo pri kamnolomu. Seveda je bilo kaj malo upanja, da bi ga ljudje rešili, kajti kraj je bil samoten. Sultan pa svojega tovariša ni zapustil. Vsak dan mu je del svojega živeža nosil na rob in mu ga metal v prepad. Tudi pri sosedi si je izberal kosti in jih nosil Pinču. Kolikor mu je časa ostalo, ga je presedel ob robu jame, da ni bilo Pinču dolgočas. Tako je pretekel teden dni. Tedaj je Sultanov gospodar opazil, da pes svoje kosilo zopet nekam vleče. »Semkaj! Nazaj!« ga pokliče, a pes se ne zmeni, dasi je bil vedno zelo pokoren. Gospodar vidi, da mora biti nekaj posebnega, in stopi za psom. Ta pa mu prijazno z repom mahlja in ga res privabi na rob Pinčeve ječe. Spustili so v prepad nekega možaka, ki je Pinča rešil, pa tudi videl polno kosti, katere je Pinču nanosil njegov velikodušni prijatelj.

Skrb za lepoto narave kaže Kanada. Ima namreč nad 40 prirodnih parkov samo za ptice, to je krajev, kjer ne smeš nobenega ptiča ujeti. Deset jih je samo ob severnem bregu Reke sv. Lovrenca, ki varujejo morske ptice.

Pes pred radiem. Neka odprava v Braziliji je imela s seboj psa, čigar gospodar je ostal v New Yorku. Nekega dne je odprava postavila radio, ker je

gospodar psa imel govor. Pes je gospodarjev glas poslušal in bil ves nesrečen, da ni mogel gospodarja najti.

Morju izročen. Neki ribič iz francoskega pristanišča Brest je v čolnu lovil ribe. Naenkrat pa je zapazil, da ga oseka žene na visoko morje. Pomagati si ne more in kmalu je 150 km daleč od obale. Štiri dni se je brez hrane in brez kapljice vode ubijal po Biskajskem zalivu, kjer ga je ugledala angleška križarka Durban in ga prepeljala v Gibraltar. Francoska vlada se je posadki Durbana zahvalila v imenu Francije.

Narobe ogenj. V Liverpoolu so poskusili premog kuriti takole: Na mrežo naloži premoga, nanj papirja, na papir pa drv. Papir užgeš, ta vname drva, drva pa segrevajo premog in mu izvabljaajo pline, ki gorijo. Tako torej gori premog navzdol, in daje svetel, vroč in brezdimen ogenj, ki se ni treba zanj brigati tri do pet ur.

Vsako svoje. V afriško vasico v deželi Niasa je prišla nova zdravnica. Ljudje pa jo prosijo ne samo zdravniške pomoči, ampak naj jih reši leva, pravega ljudozreca, ki je v kratkem ubil tri ljudi. Strelnega orožja niso imeli, zdravnica tudi ne, torej kaj? Pregovori jih, da zakoljejo vola. V meso vbrižga zdravnica več doz morfija in ga da nastaviti v levje lovišče. Lev je meso hlastno požrl; morfij ga sicer ni umoril, pač pa je postal po njem tako zelo zaspan, da se ni kar nič dosti brigal za sulice, ki so mu pa vendar upihnile življenje.

V skalni ječi. Kamenarji nekega angleškega mesta so nedavno žagali veliko skalno klado, pa sredi nje naleteli na vejo prastarega drevesa. Debela je bila 4 cm, les čokoladno rjav, njena smola pa tudi okamenela kakor jantar. Smola je bila borova ali pa macesnova, njene starosti pa sploh ni mogoče določiti.

Avstralske miši. Gospa Bates (Beje) živi na Brezdrevesni planoti med Južno in Zapadno Avstralijo, kjer pomaga avstralskim domačinom, ki bivajo blizu njenega taborišča. Od tam poroča, da je priča strašni mišji nadlogi. Kakih deset let osrednja Avstralija ni imela skoraj nič dežja, letos ga je bilo dosti. Zelenje je oživel, z njim vred pa prišla krdela miši, ki potujejo od severozahoda proti južni obali, se spotoma živijo s posetvami in divjim zelenjem, nikoli pa se ne vračajo; ko pridejo do morja, začno žreti tovarišice. Domačini jih lovijo, kuhajo in jedo; kaj bi jih ne, saj še martinčke!